

sig imod, at disse Instrukser blive af den Art, at de enten virke som Forbud, saa at de i Virkeligheden ophæve § 5, eller blive saa hemmende, at vi ikke kunne faa nogen videre Gavn af Loven. For det første maa det ikke blive saaledes, at al Pøsefabrikation bliver umuliggjort, og det vil den blive, hvis de Principper, der ere anvendte i dette Forslag til en Instruks, blive haandhævede. Naar Dyrene virkelig ere sunde og gode — og det er det, der skal efterses — er det ikke nødvendigt at efterse hver enkelt Del, før den skal kunne bruges til Pøsefabrikation, det bliver tilmed aldeles uoverkommeligt. Det haaber jeg imidlertid, at man maa komme over. Hvad det i Virkeligheden ved Instrukser kommer an paa, er, at den bliver ens for By- og Landslagterier, hvad enten det nu er Andels- eller private Slagterier, med andre Ord, at man bliver ens stillet over hele Linien. Det maa hævdes, navnlig af Landbrugets Repræsentanter — jeg haaber i øvrigt, at Købstadsrepræsentanterne ville sige det samme — at vi maa være ligestillede, hvad enten Slagteriet ligger paa Landet eller i en By. Jeg skal i øvrigt ikke opholde mig videre derved, jeg har blot villet berøre, at for mig er Hovedspørgsmaalet § 10, Instruksens Affattelse.

I § 12 er der en Bestemmelse, som jeg aldeles ikke kan gaa ind paa. Efter hvad der staar der, kan der ikke oprettes Slagterier i en Købstadkommune, hvor der i Forvejen er indrettet et offentligt Slagtehus og indført Slagtetvang, og heller ikke i en tilgrænsende Kommune, medmindre Købstadens Kommunalbestyrelse giver sit Samtykke dertil. Hvis der allerede eksisterer et saadant privat Slagteri, kan det blive anerkendt, mod at Købstadkommunen, som har Kødkontrol, faar en Erstatning for de Dyr, der slagtes i Slagteriet. Man kan dog ikke saaledes uden videre give Bestemmelsen tilbagevirkende Kraft — det er jo aldeles umuligt. Jeg skal nævne et Tilfælde, som vil gøre det klart for ærede Medlemmer. I Randers har der i mange Aar været et privat Slagteri paa Byens Grund, og umiddelbart i dens Nærhed i Nabokommunen ligger der et stort Andels- slagteri. Disse to Slagterier have nu slagtet og eksporteret Flæsk i mange Aar, uden at selvfølgelig nogen kunde falde paa, at de af den Grund skulde svare Afgift til Randers Kommune. I de sidste Aar har Andelsslagteriet til Tyskland og England eksporteret en hel Mængde Kød, altsaa slagtede Kreaturer. Saa har man i Fjor eller i Fjor bygget et kommunalt

Slagtehus i Randers og oprettet en kommunal Kødkontrol. At man nu med et Pennestrøg skulde kunne slaa fast, at vi, som vare de første, og som have virket i lang Tid, skulle svare Afgift af alle de Kreaturer og Svin, som vi slagte paa vort Slagteri i Randers Kommune, er selvfølgelig aldeles umuligt. At Forholdene paa andre Steder kunne være af den Art, at der maa kunne gives Erstatning, er muligt. Det skal jeg ikke opholde mig ved, det vil selvfølgelig blive drøftet. Det er rimeligt, at der er Steder, navnlig f. Eks. Odense, hvor der kan blive Brug for noget saadant.

Jeg skal saa ikke sige ret meget mere om Loven, men kun gentage, at det maa forlanges, at der bliver Ligestillethed for en Købstadkommune og en Landkommune. Naar der bliver ansat en Dyr læge af Ministeriet, bør hans Stempel gælde alle Vegne. Det kan selvfølgelig ikke hjælpe at sige, som det ærede Medlem for Kellersup (Sloth) sagde, at vi paa en Gang skulde kunne stryge alt det, som bestaar. Det kunne vi ikke. Byerne have nu en Gang faaet noget af den Art, som de haandhæve, og det er dette, som vi søge at faa indskrænket inden for rimelige Grænser. Til Gengæld derfor byde vi, at alt det, som bliver slagtet ude paa Landet og paa Eksportslagterierne, underkastes den nødvendige Kontrol. Naar vi gøre det, maa der ogsaa være fri Passage fra den ene By til den anden, og det haaber jeg ogsaa, at vi skulle naa. Men, som sagt, vi maa tage os i Agt for at gaa hen og binde os og volde alt for mange Ulemper, thi selvfølgelig kunne vi klare os uden at faa denne Lov, saa længe det gaar, som det gaar. Vi kunne jo endnu lave Pølser paa vore Slagterier, vi kunne eksportere, kort sagt, vi kunne klare os. Vi ønske blot at blive ligestillede, og vi ærgre os over, at Varer, som vi kunne forsende til Udlandet, ikke kunne forsendes til Byerne. Det er noget, som vi næsten ikke kunne være bekendte, og derfor maa vi have det forandret, men, som sagt, vi kunne klare os, og det er ikke saaledes, at vi komme og tigge om noget, som vi absolut maa have, da vi ellers gaa til Grunde. Trods alle de Ulemper, som Købstæderne have voldt os, er det glædeligt at kunne sige, at vi nogenlunde have kunnet klare os. Vi kunne endnu den Dag i Dag faa en nogenlunde ordentlig Pris for vore Kreaturer, vi have forstaaet at rette os efter de tyske Historier. Ville de ikke have det paa een Maade, faa de det paa en anden. Hvorledes det end gaar, vende vi det saaledes, at vi kunne komme af med